

DÜŞ

BU SENİN DÜŞ'ÜN

EDEBİYAT, FİKİR VE
SANAT DERGİSİ

MAYIS 2024
3. SAYI

MAYIS SAYISI GİRİŞ VE ÖN SÖZ

Düş dergisinin ilk sayısını mart ayında çıkarmıştık. Takdir edersiniz ki ilk sayı olduğundan içerisinde çok fazla eksik ve hata vardı. Nisan sayımızda bu hataların çoğunu düzeltsek de halen eksiklerimiz olduğunun farkındaydık. Nihayet okumakta olduğunuz mayıs sayımızda elimizden geldiğince hatasız ve eksiksiz bir sayı ortaya koymayı başardık. En kalabalık kadromuza ulaştık ve her eser değerlidir anlayışıyla bize gönderilen tüm eserlere dergimizde yer vermeye çalıştık. Daha çok yolumuz olduğunun farkındayız ve daha ileriye gitmek için elimizden geleni yapıyoruz. Aklımızda çok fazla fikir yenilik ve değişim var. Bizden desteğini esirgemeyen eserleriyle dergimize renk katan ve varlığını hissettiğimiz herkese sonsuz teşekkürlerimizi sunuyoruz. İyi ki varsınız birlikte çok güzeliz.

KULÜBE

SAMET MUTLU

Her şey kirlenebilir
Hatta anılar bile
Ve ben kirletebilirim bazen
Anılarımı ellerimle

Sanırım bir kulübe inşa etmeliyim
Şu yavru köpeklere
Ve hayat dediğin
Tatlı düşlerden ibaret işte

Hayatımı kurtarması için
Bir zaman seslenebilirim birine
Ve tatlı hüzneleri olan bir şarkının
Ansızın düşebilirim içine

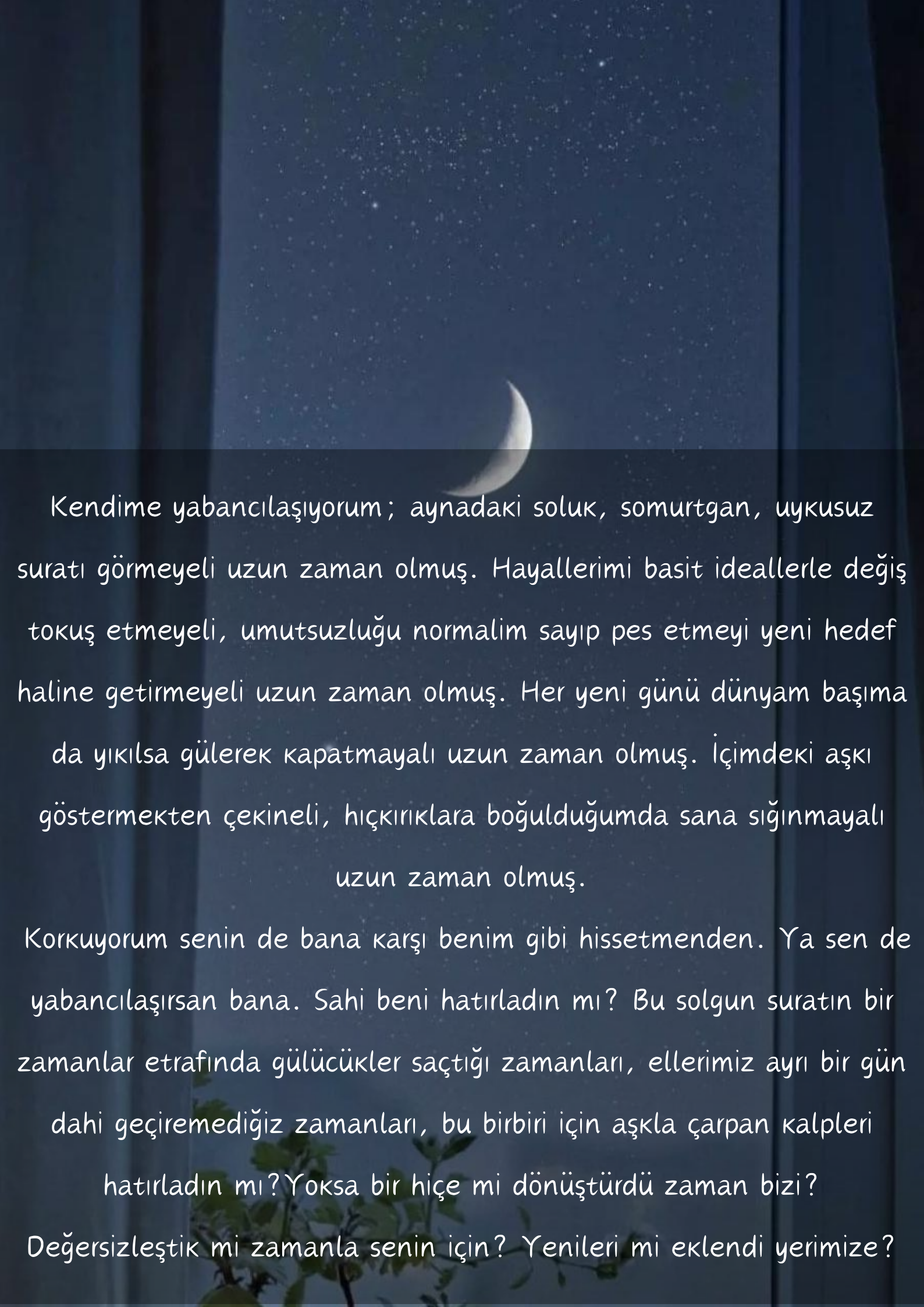
Yaşamak sevinci
Dünyalarca dolmuş gibi içime
Ve ruhum mutluluk bırakıyor hep
Bir sonraki güne

ANLAYABİLSEM

SELEN TOSUN

Dudaklarından çıkan her bir söz siliyor ruhumu hiç tereddütsüz.
Arkasını alamadığım bir hızla değişime sürüklüyor beni. Fikrimi
sormadan, kalbime duyurmadan ipleri mantığının eline
tutuşturuyor. Sayıkladığım cümleler bir anlama kavuşmuyor.
Giden günler geri gelmiyor. Kimse artık eskisi gibi gülmüyor.
Daha da kötüsü artık ben insanları eskisi gibi görmüyorum. Tek
gördüğüm şey boşluk, uçsuz bucaksız bir boşluk. Gittikçe
gördüğüm bildiğime, bildiğim gördüğüme özeniyor. Benim için
açılan sonsuz pencereler kapanıyor ve hayat bana bakacağı
tek bir pencere bırakıyor ya da diğerlerine karşı körleşiyorum
elimde olmaksızın.

Kendime yabancılaşıyorum ; aynadaki soluk, somurtgan, uykusuz suratı görmeyeli uzun zaman olmuş. Hayallerimi basit ideallerle değiş tokuş etmeyeli, umutsuzluğu normalim sayıp pes etmeyi yeni hedef haline getirmeyeli uzun zaman olmuş. Her yeni günü dünyam başıma da yıkılsa gülerek kapatmayalı uzun zaman olmuş. İçimdeki aşkı göstermekten çekineli, hıçkırıklara boğulduğumda sana sığınmayalı uzun zaman olmuş.

Korkuyorum senin de bana karşı benim gibi hissetmenden. Ya sen de yabancılaşırsan bana. Sahi beni hatırladın mı? Bu solgun suratın bir zamanlar etrafında gülücükler saçtığı zamanları, ellerimiz ayrı bir gün dahi geçiremediğimiz zamanları, bu birbiri için aşkla çarpan kalpleri hatırladın mı? Yoksa bir hiçe mi dönüştürdü zaman bizi? Değersizleştik mi zamanla senin için? Yenileri mi eklendi yerimize?

Benim bize tutunmak için mecalim kalmadı. Gel yanıma,
sorgulama geçmişini ve geleceğini. Bir duble daha koy bütün
hatalarımızın şerefine. Uzak tutma artık kendini. Alınmak,
darılmak yok ikimizde kaybettik. Beni günahlarına ortak et,
artık eskisi gibi değiliz.

Yangın olsun, kuşatsın bizi aşkımız. Yaklaş, eriyip kaynaşşın
bedenlerimiz. Unutturmaya çalışan her soğuk nefese körleş.
Gömülü aşıklara inat hatırla bizi. Kurban etme, ortak et bizi
kadere. Zamana inat tükenmez olsun sadakatimiz. Baştan
yaz bizi, beni ele geçirdiğın ilk gün gibi.

Sen sahip olduğum en güzel lanet, yarınlarımı sakla
avuçlarında.

ZAMAN

MÜBERRA KOÇAK

Yarınların tutamadığı sözler,
Keşkelerin telafi edemediği dünler,
Zaman yalnız ölümü bekler,
Kim geç kalmış ki yaşamaya?..

ÇALI DİKENLERİ

MEKİ EKİN

Geçtiğim her yoldan, çalı dikenlerinin
bende bıraktığı izdir, hayatım.

Masmavi bir denizin, 'gözümde'
sonsuza giden bir çöle dönüşen
leylanı...

Birbirine yolu olmayan uzak, gri iki
şehrin yolculuğu...

İki an arası duraksayan, ritmi bozuk
bir kalbin çırpınışı...

Ar damarından irin akan bir canavarın
ağız salyası...

Tırnaklarından beynine kadar, her an
savaş halinde olan bir ülke...

Başı leşinden kopuk bir filozofun son
göz kırpışı...

Akrep zehrine batırılmış bir ruhun
yaşama çabası...

Geçtiğim her yoldan, çalı dikenlerinin
bende bıraktığı izdir hayatım.

ADIN GEÇİNCE

ELİF ESİNTİ

*Adın geçince
Lügatten boşalırcasına sözcükler yağıyor beynime.
Ezelden kâğıda meftun kalemim;
Duraksıyor, çirpiniyor, yutkunuyor sözcük deryasında.*

*Eksiltili bir cümle oluyorsun,
Yarım kalmış bir kompozisyon,
Kahramanı hep aynı olan bir hikâye oluyorsun,
En nadide çiçeği sen olan pastoral bir şiir,
Nesilden nesile aktarılan dünyanın en uzun destanı
oluyorsun.*

Kifayetsiz kalıyorsun, kifayetsiz, kifayetsiz...

VEDALARIN DANSI

CEREN AYLAN

Gözlerinde vedanın melankolisi,
Son bakışlarda yüreği burkan bir hüzün.
Rüzgar, saçlarında dans ederken,
Ayrılığın nağmelerini fısıldar kulaklarına.

Vedalar, bahar çiçeklerinin soluğu gibidir;
Zamanın acımasız dokunuşuyla sararır etrafları.
Ancak bu solgunluk, yeni umutların filizlenmesine
İlham verir yüreklerde.

Hüzün, her ayrılığın sadık yol arkadaşıdır,
Yüreklere kazınan derin bir iz gibi.
Ve bu izler, geçmişin hikayelerini anlatır,
Uzaklara savrulan rüzgarlar gibi.

Vedalardan bir buket yaratalım şimdi,
Her bir çiçek, bir anıyı temsil etsin gururla.
Ve sonsuzluğa taşıyalım,
Anıları, umutları, sevdaları bir arada.

Her veda, yeniden bir buluşmanın habercisidir,
Kalpler birbirine doğru yol alır, sevgiyle.
Ve umutlar, tekrar kavuşmanın
Müjdecisi olur, sonsuzluğun engin sularında.

DÜŞÜNE DÜŞTÜĞÜM HAYAT

FATMA CAN

Kötü olduğunu hissettiğimiz şu dünyaya gözümüzü ilk çığlıklarla açtık

hepimiz

İlk hislerimizi de bunu tahmin ederek tükettik

Geldiğimiz için ağladığımız şu hayatta önce emziklerle susturulduk

çaresiz

Kimimiz boyun eğip uslu çocuk, kimimiz ağlayıp gazlı çocuk oluverdi

Henüz yeni düşler kurmaya başlamışken düşen çocuklar oldu

Kanadılar, durmadılar, düşlediler

Küçük bedenleri ile gökyüzünden düşen yıldızlara ne olduğunu

bilmediklerinden

Kendi sonlarını da kestiremediler

Gençlik yıllarını gidenlerin arkasından ağlayarak geçirip

Kırklarından sonra gitmek istemedikleri için ağlar oldular

Düşüne kandıkları dünyada düşmekten harap oldular

TOHUM

Tüm zamanlar yenidir esasında
Eskisinin yerine geçtiğinden
Ama isimler bizimdir
Ve yaşatmak bizim
Neyi seçsek o yaşar
Bir tohum gibi
İçinde kimliğimizin

SAMET MUTLU

SEN

MURAT SABUNCU

Sen, tahta sıranın üstüne
Kalemle yazılmış
Sen, bir ağacın gövdesine
Bıçakla kazınmış
Sen, papatyaların yapraklarına
Seviyor mu? Diye sorulmuş
Sen, gökten yıldız kayarken
Dilek tutulmuş
Sen şiir yazmam için dünyaya gelmiş
Sebebimsin

BİBLİY O TERAPİ

GÜLCAN
ÇALIŞKAN

Sıcak bir yaz günü gölgesinde oturacağım hiçbir ağaç yoktu.

Betonarmelerle örülü şehirde teselliyi aradım ahşaptan yapılmış kitap dolu bir kütüphanede. Daha önünden geçerken iyileşiyorsunuz. Tüm hastalıklarınızdan arınıyorsunuz bu yüzden kitapların iyileştirici bir gücü olduğuna inanıyorum çoğu ilaçtan daha etkili, faydalı ve kalıcı. İyileştirdiği yeri bir daha onarmaya gerek bırakmıyor sayfaların sesini duyduğunuzda kokusunu aldığınızda başlıyor tedavi. Daha siz nasıl iyileştiğinizi anlamadan dinç bir şekilde doğruluyorsunuz masadan.

Çoğu insandan daha samimi daha sıcak... İnsanların verdiği zararı, açtıkları yarayı kapatıyorlar görevleriymiş gibi sanki. Aklın noksanlığını tamamlamaları, zekayı kibarlaştırmaları, empati yapabilmeyi aşılama... Neler neler... Tekrar bir insan inşası. Bu sebeple kitap okumak yalnız yüklemi olan tek bir eylemden ibaret değildir. Bir oluşum, inşa, yaratma, imardır. Kitaplar; sanatın, ruhun, insanın hücreleridir. Eğer o hücrelerdeki kitabın kapağı açılırsa insan güzelleşir. Aksi tahammül edilebilir değildir şayet insan; insana, İnsanlık bu dünyaya az da olsa katlanabiliyorsa kitaplar sayesinde. Ahmet Arif'in dediği gibi sevgili okurlar: Dayan kitap ile dayan iş ile tırnak ile diş ile umut ile sevda ile düş ile dayan rüsva etme beni...

LADİN

İSMAİL MERT PİRE

Bir ağaç gibi hissediyorum kendimi: kökleri ta
toprağın derinliklerine inen

Bir yıldız gibi hissederim bazen: ışığı evrenin en
karanlık yerlerinden gelen

Bazense bir ayım ben: başkalarının ışığını çalıp
etrafa aydınlık veren.

Temel bir güç benimkisi: senin varlığınla
derinleşen

Genel bir aydınlık benimkisi: seni düşündükçe
büyüyen,

Özel bir bencillik benimkisi: sesini duydukça
nükseden.

Paylaşamıyor insan sevdiği, değer verdiği
kıymetlisini,
Paylaşamıyor yanında yaşlanmak istediği biriciğini.
Ve paylaşamıyor hayallerini insan kendine
saklamak istiyor hepsini

Ağaçsam toprağım olsan,
Yıldızsam alevim,
Ay isem güneşim.

Militansam yoldaşım ol mesela, molotofumun
Alevi, orağımın çekici
Bağnazsam inancım, Müslümanşam kitabım ol,
İnsansam sevincim.

Yada biz en iyisi ağaç olalım seninle: toprağımız
tutsun bizi: karışsın köklerimiz birbirine.
Yerin üstünde değilde altında kavuşalım biz
seninle; ki görülmesin, kıskanılmasın, dikkat
çekmesin sana olan aşkım ve sevgim

ÇÖPLÜK

SAMET MUTLU

i.

Bozuk kaldırımlardan yürüdük
Ayaklarımız acıyarak
Ve bizim çöplüğümüz dedik burası
Yalnız biz varız burada
Yalnız biz yaşarız

ii.

Bir zaman dışarı çıktık çöplüğümüzden
Terk etmeye çalıştık
Küçük hayatlarımızı

iii.

Alışmak acıdır ve alışmak güzel
Derken yaşamaya böyle alıştık
Ve mutluluğa böyle
Bizim hayatımız dedik bu
Yalnız biz yaşarız onu
Ve yalnız biz ölürüz

YAĞMURA ASTIM

EREN GÜLER

Bir bahar sabahı göğe baktım

Hafif atıştırıyordu bulutlar

Masamın başına geçtim usulca

Ceketimi yağmura astım

Ve yazmaya başladım mısralarım şöyleydi

Kendimi bu sabah müteessir hissediyorum

Yine huzursuz bir şekilde ayrıldım yastığımdan

Kentin uğultusu bunaltıyordu beni

Dört duvara mahsur kalmış gibi

Burada mücerret biri olmuşum

Her şey yük olmaya, ağır gelmeye başladı

Artık hayata katlanamaz oldum

İstanbul bana mahpus oldu, tutsak etti beni

Kıpırdayamaz oldum dertten, tasadan

Satırlarımın sonuna yaklaşırken son bir mısra

ekledim

Hayatın zorluğuna katlanamayanlar son alışverişini

yapıyorlar

BÜYÜMEK

SAADET NUR ARAPOĞLU

İnsan, bazen hep küçük bir çocuk olarak kalmak ister ya hanç, büyümenin verdiği can sıkıntısı içte bir burukluk bırakır ya. Ben ne ara büyüdüm diye sorar kendi kendine, hangi ara hayatın içine bu denli girdim, hangi ara bazı şeyleri bu kadar anladım, ne zaman bir insanı sorunlarını dinleyip anlamak amacıyla dinledim ve ne ara beni üzen şey bir oyuncak değil bir his veya insan oldu? Diye soruyor kendi kendine. Ama bu soruların hepsi sanki zamanın içinde kaybolmuş gibi. Güzel bir çiçeğin kokusunu kaybetmesi gibi. Veya ben hatırlamıyorumdur çiçeğin kokusunu. Ya da çiçekte büyüdükçe değişmiştir. İhtimaller olasılıklar ne kadar fazla bu hayatta her şeyi her an yaşamak mümkün. Bir anda gelişebiliyor her şey. Büyümek gibi mesela. Yolda yürürken bir tanıdığın "Ya sen ufacıktın ne kadar büyümüşsün." Demesi bile büyümeyi sorgulatıyor bende. İçten içe "Hep çocuk kalmak isterdim." diyorum. Bu yüzdendir ki bazen (bazenden kastım çoğu zaman) o içimde yaşattığım küçük kızı dışarı yansıtıyorum, bu zaman zaman beni pişman etse de zaman zaman beni çok mutlu ediyor.

İşte tam bu pişmanlık noktasında devreye büyümek giriyor. İnsanların "Ya çocuk çocuk davranma." gibi yargılayıcı sözleri.

Oysa herkesin içinde kelebekleri kovalamaya devam eden küçük çocuklar var, ama kimse yansıtmıyor bunu, yansıtamıyor.

Benim küçük kalma sebebim işte tam olarak bu sebepler.

Küçükken hayal ettiğimiz çoğu şey büyüyünce gerçek yüzünü açıyor bize, bu korkunç. Keşke zaman bazen bozuk bir saat olsa ve bir yerlerde takılı kalsa.

Su akıp geçse, dünya dönse ama zamanın pili bitse...

ONA MEKTUP

RABIA PINAR

Ansızın inen bahar akşamlarında hatırlıyorum seni gözlerimin dolmasını engelleyemiyorum aslında, seni öylesine seviyorum ki... Ama bunu sana hiç içten söyleyemedim belki de sen öyle öğrettiğin içindir baba. Baba kelimesini her duyduğumda ama öyle düz değil içten duyduğumda gözyaşlarımın akıp gitmesine engel olmuyorum, biliyorum çünkü engel olursam beni bir yaz ılıkliğında ya da kış ayazında belki de bir dondurmacının önünden geçerken vuracak buz gibi kesileceğim o an. Ve o keskin koku gelecek aklıma sigarayla karışık balık kokusu... Ben senden hiçbir şey istemedim ki baba, ben biraz olsun sevgi istedim ama senin için bu çok zordu belki başarabilseydin bunu, hiç tanımadığım adamların yataklarında uyanmazdım. Bir damla sevgi için şaklabanlık yapmazdım. Sana çok kızgınım ama sen bunu anlamayacak kadar beni tanıyorsun ben bu sözün ağırlığında kaldım bu gece... Bu gece gün doğmayacakmış gibi bir ağırlık var içimde nefes alamıyorum ben baba ve sen hiçbir zaman benim iyi olup olmadığımı bilemeyeceksin, İyi geceler baba umarım kendine iyi bakıyorsundur çünkü ben sana nasıl olduğunu soramayacak kadar uzağım...

GECEM SEN

EMRE YILDIRIM

Sigaramın dumanında seni düşledim bu gece
Beynimde sadece iki hece
Nerdesin aşkların en güzelî!
Yok musun, aşkım ölüme benimle?

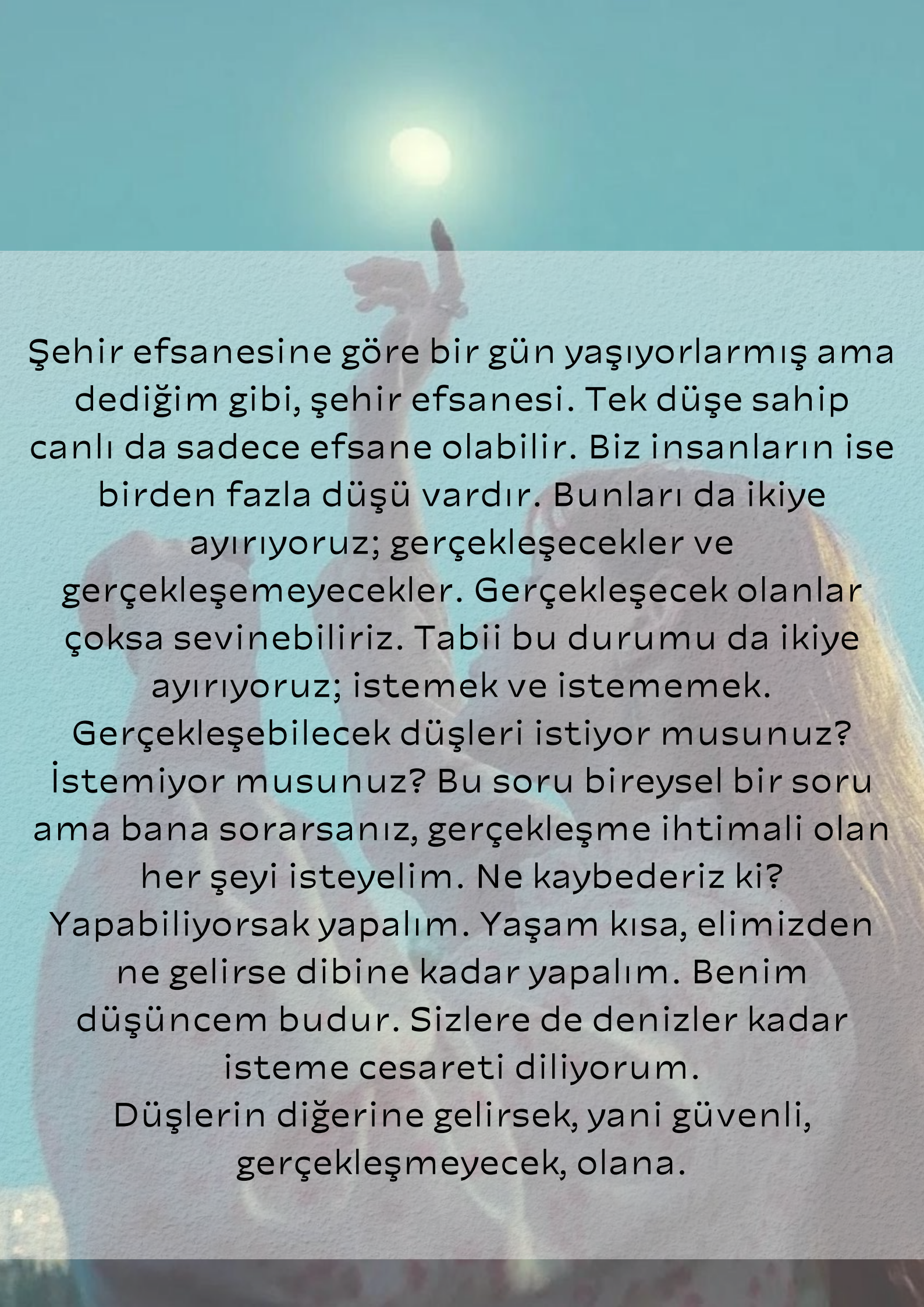
Mehtapta seni izledim bu gece
Sana özlemim mezem kadehimde
Nerelerdesin gönlümün sultanı!
Var mısın, yaşamaya benimle?

Dolunayda seni düşledim bu gece
Aşkım sözü dilimde
Yerle yeksan mısın, tinimin sahibî!
Çıkar mısın, arşa benimle?

DENİZ, KUM, DÜŞ...

BENGÜ NAZ TÜRKMEN

Yanlış okumadınız, “düş”. Sadece biraz değiştirmek istedim. Bazen bildiklerimizi değiştirmek gerekir, doğru olanı aramak için. Konumuza dönecek olursak, yazın geldiğini an itibariyle anlıyoruz. Ben de bu yüzden biraz yazlık yazılar yazmak istiyorum: Deniz, kum ve düş...güneş yerine düş, evet, biraz değişik ama alışılabilir bir değişim. Düşlerimiz bizlerin güneşidir, merkezimizin aydınlığıdır. Herkesin düşleri vardır. Düş demiyorum, farkındaysanız, düşler diyorum. Çünkü koca hayatta bir düşe sahip olabilecek tek canlı kelebek olabilir.

A person is shown from the chest up, pointing their right index finger towards a bright, glowing light source in a teal-colored sky. The person's face is partially visible, looking upwards. The background is a soft, out-of-focus landscape with a body of water and a distant shoreline.

Şehir efsanesine göre bir gün yaşıyorlarmış ama dediğim gibi, şehir efsanesi. Tek düşe sahip canlı da sadece efsane olabilir. Biz insanların ise birden fazla düşü vardır. Bunları da ikiye ayırıyoruz; gerçekleşecekler ve gerçekleşemeyecekler. Gerçekleşecek olanlar çoksa sevinebiliriz. Tabii bu durumu da ikiye ayırıyoruz; istemek ve istememek.

Gerçekleşebilecek düşleri istiyor musunuz? İstemiyor musunuz? Bu soru bireysel bir soru ama bana sorarsanız, gerçekleşme ihtimali olan her şeyi isteyelim. Ne kaybederiz ki?

Yapabiliyorsak yapalım. Yaşam kısa, elimizden ne gelirse dibine kadar yapalım. Benim düşüncem budur. Sizlere de denizler kadar isteme cesareti diliyorum.

Düşlerin diğerine gelirsek, yani güvenli, gerçekleşmeyecek, olana.

Burada ikiye ayrılacak bir Őey yok, hayallerden bahsediyoruz. Güvenli dememin nedeni, gerçekdiŐi olmaları. Sadece bizi etkileyecek olmaları. DiŐer tŪrlŪ istemese de ipin ucu baŐkalarına dokunuyor. Burada ise durum farklı. Sadece bizi etkiliyor. Tabii dikkatli olmalıyız. O derin hayal çukuruna dŪŐersek, yardıma gelecek baŐka kimse yok. Yine de bu dŪŐler kurtarıcı dŪŐlerdir. Bizi hayattan kaçırıp kendi kıyılarımıza gŪtŪrenlerdir. Sakin olun, orada denizler taŐmaz. ÇŪnkŪ sizin kıyılarıdır. Sizlerin de dŪŐleri geldi mi aklınıza? Biraz durup tekrar dŪŐŪnŪn. DŪŐler, gŪneŐ yerine gelebilir mi diye? Bir veriye gŪre insanların yazın daha çok dŪŐ kurduŐu ispatlanmış sizlere de dŪnyadaki kum taneleri kadar dŪŐ diliyorum. İyi DŪŐler...

ŐİRE SESLENİŐ

MEHTAP YILDIZ YETKİNKÖLE

Şiir diyorum! Anlar mısın halimi?

İçimdeki ayak seslerine yoldaő olabilir misin?

Kaçsam kimsenin olmadığı mısralara,

Beni herkesten saklayabilir misin?

Sen bari benimle kal şiir,

İçim sanki terkedilmiş bir şehir,

Koruyun beni n'olur kötölükten Ey mısralar!

Yoksa çekilecek gibi değil őiirden anlamayanlar.

Sen gitme şiir, hapsol düşüncelerimin içine.

Hafızam küfretse bile, geçip gidenlere,

Vazgeçme zihnimden, küfür sevmezsin sen,

Gel birlikte göğüs gerelim söze dökülemeyenlere.

Anlamaz derdimi, kalbi organdan ibaret olan.

Gitme, mecazlarınla hep dilime dolan.

Mürekkebim bitse de sen terketme beni,

Bari kelimelerimde kalsın olacak olan..

Halden anlamayana susmak da etmiyor fayda,

Kedi sevmenin ve şiir okumanın hazzını anlatamazsın onlara,

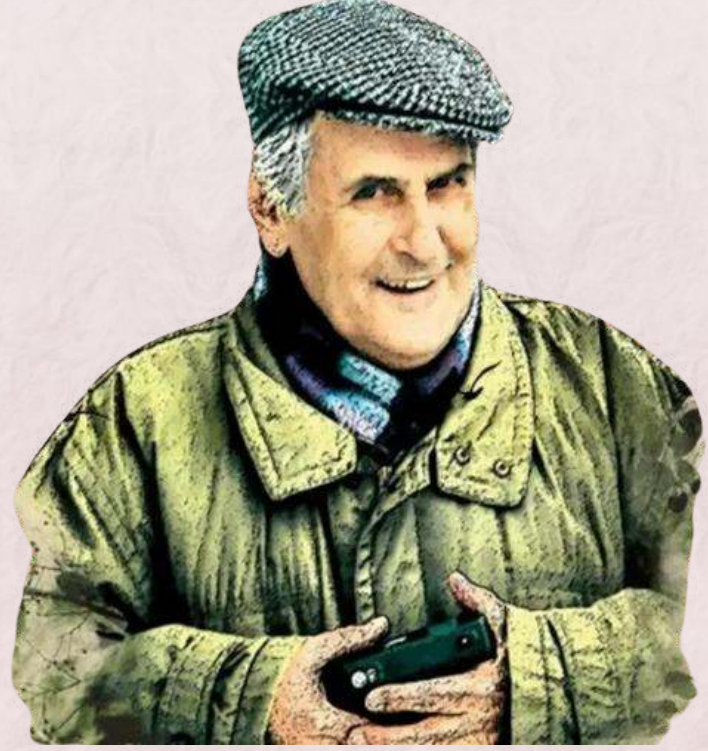
Sen gidersen kalemim küsmez mi sayfalara?

Sen kal şiir, biz bize olsakta..

ANADOLU'NUN SESİ: FAKİR BAYKURT VE EDEBİYAT DÜNYASI

Asıl adı "Tahir" olan Fakir Baykurt, 1929 yılında Burdur'da dünyaya geldi. Eğitim hayatına 1936'da Akçaköy'de başladı. Okul yıllarının henüz başlarında iken babasını kaybetti. Eğitimine bir süre ara vererek dayısı ile beraber yaşamaya başladı. 2. Dünya Savaşı'nın patlak vermesinin ardından dayısı askere alındığı için, tekrardan Burdur'a gitmek durumunda kalan yazar, eğitim hayatına kaldığı yerden devam etti.

Ancak talihsizlikler peşini bırakmadı. Burdur'a geri döndüğü zamanlarda sıtma hastalığına tutuldu. Zor günler geçiren Baykurt, hastalıkla çetin mücadeleler verdi. Bu hastalık sırasında ise sözcüklerin büyüsü ile tanışıp, şiir yazmaya başladı. Baykurt, ilkokulu bitirdikten sonra eğitimine Isparta Gönen Köy Enstitüsü'nde devam etti. Eğitiminin bu evresinde şiire daha çok merak salmaya başladı. Bu yıllarda şiirle haşır neşir olmasının yanı sıra, Türkçeye çevrilmiş klasikler üzerinde çok durmuştur.

Edebiyata olan merakı ve ilgisi onu tanınma yolunda ilerletmeye başlamıştır.

Köy Enstitüsü zamanında yazmış olduğu "Fesleğen Kokulum" o zamanlarda Eskişehir ilinde yayın yapan bir dergide yayımlanmıştır.

Kitaplara olan ilgisi sayesinde, Köy Enstitüsü'nde kütüphane başkanı seçilmiştir. Böylelikle amacına ulaşip daha çok kitap okuma fırsatı yakalamıştır. 1947 yılında Köy Enstitüsü ve "Kaynak" adlı dergide şiirleri yayımlanmaya başlamıştır. Bu dönemde şiirlerinde genelde "Fakir Baykurt" adını kullanmaya başlar. İlk olarak şiirlerinde kendisinden böyle bahsederken daha sonra yazdığı tüm yazılarda kendisini "Fakir Baykurt" olarak gösterir. Bu yıllarda yazılarının yayımlanmaya başlaması ve ilgi görmesi ile birlikte artık kendisine daha çok görev verilmiştir. İlerleyen yıllarda ise daha da yükselip, Yeşilova Kavacık Köyünde öğretmenliğe başlamıştır. Öğretmen olduktan sonra 1951 yılında Muzaffer Hanım ile evlenmiştir. Evliliğinden sonra yazarın hastalıkları hızla ilerlediği için bağırsak sağlığı fazlasıyla etkilenmiştir.

Bunun için tam iki kez ameliyat olmuştur. Bütün olumsuzluklara rağmen Gazi Eğitim Enstitüsü'nde Edebiyat bölümüne yazılmıştır. "Gayret" adlı dergide birçok yazısı yayımlanmıştır. Yazarımızın başı bu yazılar yüzünden zaman zaman derde girse de, kendisine doğru gelen bütün fikirleri savunup, bunları kaleme almaktan vazgeçmemiştir.

Yaşamı boyunca hastalıklara karşı direnen Baykurt, en sonunda 1999 yılında pankreas kanserine yenik düşerek hayata veda etmiştir. En meşhur eseri Yılanların Öcü'dür. Eserlerinde genel anlamda köy yaşamı, köylünün sorunları ve sınıf farklılıklarını ele almıştır. Eserleri; Anadolu'nun derinliklerinden gelen sesleri, yaşamın gerçekliklerini ve insanın doğayla olan etkileşimini anlatır. Bu yüzden Türk Edebiyatı'nda geniş bir okur kitlesi tarafından ilgiyle okunur.

SEVİM VARLIK

RUHUMDA YER EDİNER SEN

FADİME KİREMIT

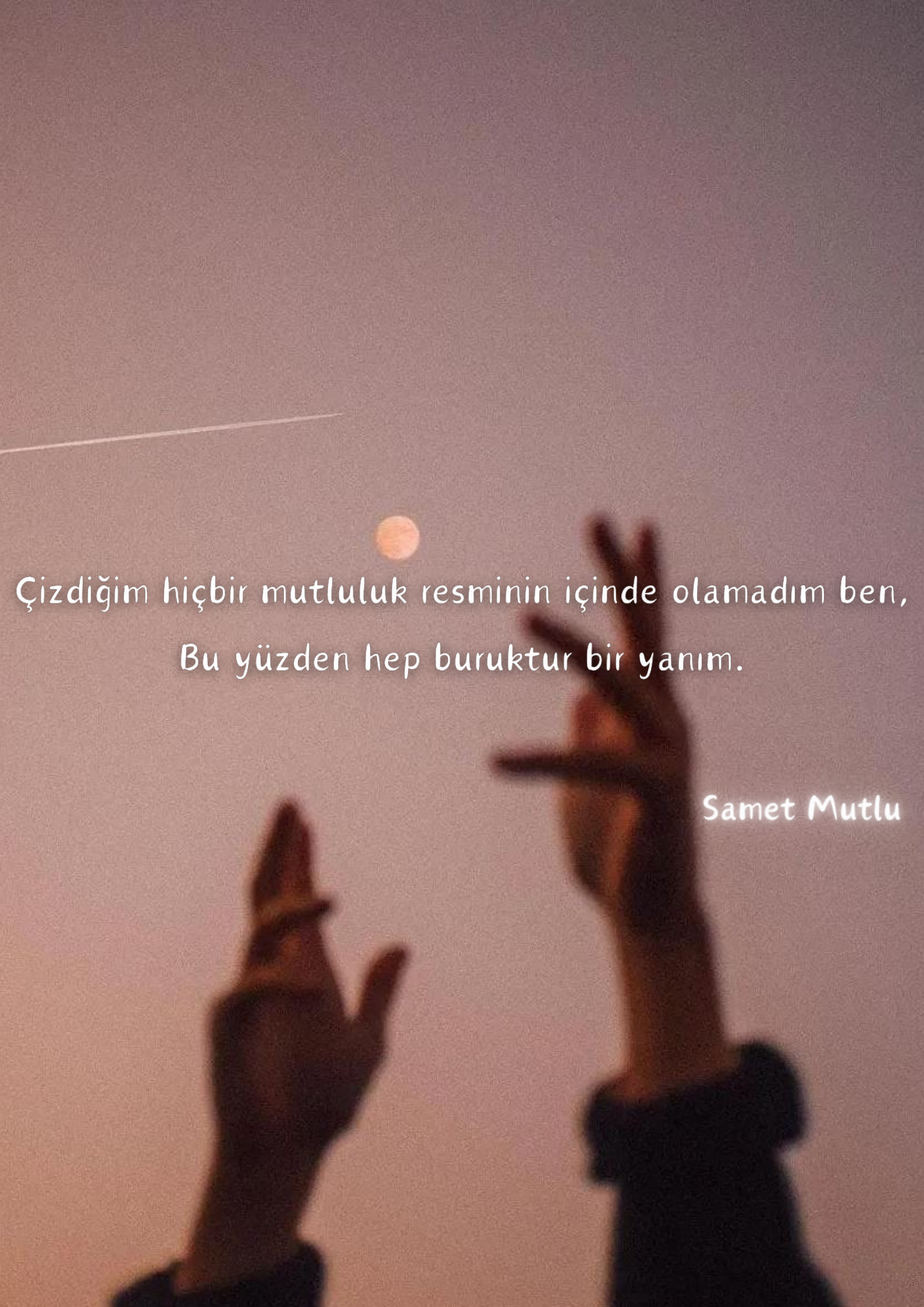
Gelsen ne güzel olur öylece
Görsen beni var olan halimle
Bende kalan seni
Senden giden beni.

Nazlı güzel, diye seslenişin
Gözlerinle seyrederek izleyişin
Gönlünü bana bağlayışın
Ve bana olan o sevgin.

Gecelerin sessizliğinde kalırken uzun sürelerce
Yalnızlığın derin kuyularında gezinirken hemde
Birden gelişinle karanlığımın ışığını açtın aniden
Yarınlarımın izlerini sende taşıırken de
Dünyamda bir yer edindin kendine öylemesine.

Koşarak sana gelişim o halde
Her şeyden kaçarak seni bekleyişim belki de
Kendimden sığındığım bir duraktı adeta.

Gönlümdeki çiçekler senin adını fısıldarken
Kalbim her seferinde ritimsiz çarparken
Seninle olmanın verdiği huzur ve mutluluk
İçten içe ruhumu sarıp aydınlatırken
Gördüğüm ise sadece bir tek sen.

A person's hands are silhouetted against a dark, textured background, reaching upwards towards a small, glowing orange light. The hands are positioned in the lower half of the frame, with fingers spread. The light is a small, circular, orange glow, resembling a distant star or a small planet, located in the upper middle part of the frame. The overall mood is one of aspiration or longing.

Çizdiğim hiçbir mutluluk resminin içinde olamadım ben,
Bu yüzden hep buruktur bir yanım.

Samet Mutlu

İTİRAZIM VAR TANRIYA

YUNUS KARA

Bir itirazım var tanrıya !

Ey konuşmaz ölüler şimdi kalkın haykırın tanrıya
benim adıma;

"Neden beni sevilecek biri olarak yaratmadın
yaşamımda ?

Bende sevilebilirdim oysa bir kedi bir köpek kadar
olmasa da."

Yeni bir yaşamak istiyorum

Sevdiğim koksun baştan başa

Annem olsun masallarla başucumda

Toprak ölüm kokmasın, olmasın bulutlar dalga dalga
siyah

Dökülmesin kalemimden bu sözler kağıda

Yanmasın mesela gençliğim bir mum ışığında

Yeni bir yaşamak istiyorum.

Bir itirazım var tanrıya !

Sevilmenin yükü ağır olmasın, yalnız kalırım rıhtımda.

Rıhtımın, sevgisini taşıyamadığı bir yunus uçar
denizlerin uğultusunda

Anar durumu Sevilmeğe hangi zahabın safağında

ŞARKI ÖNERİSİ

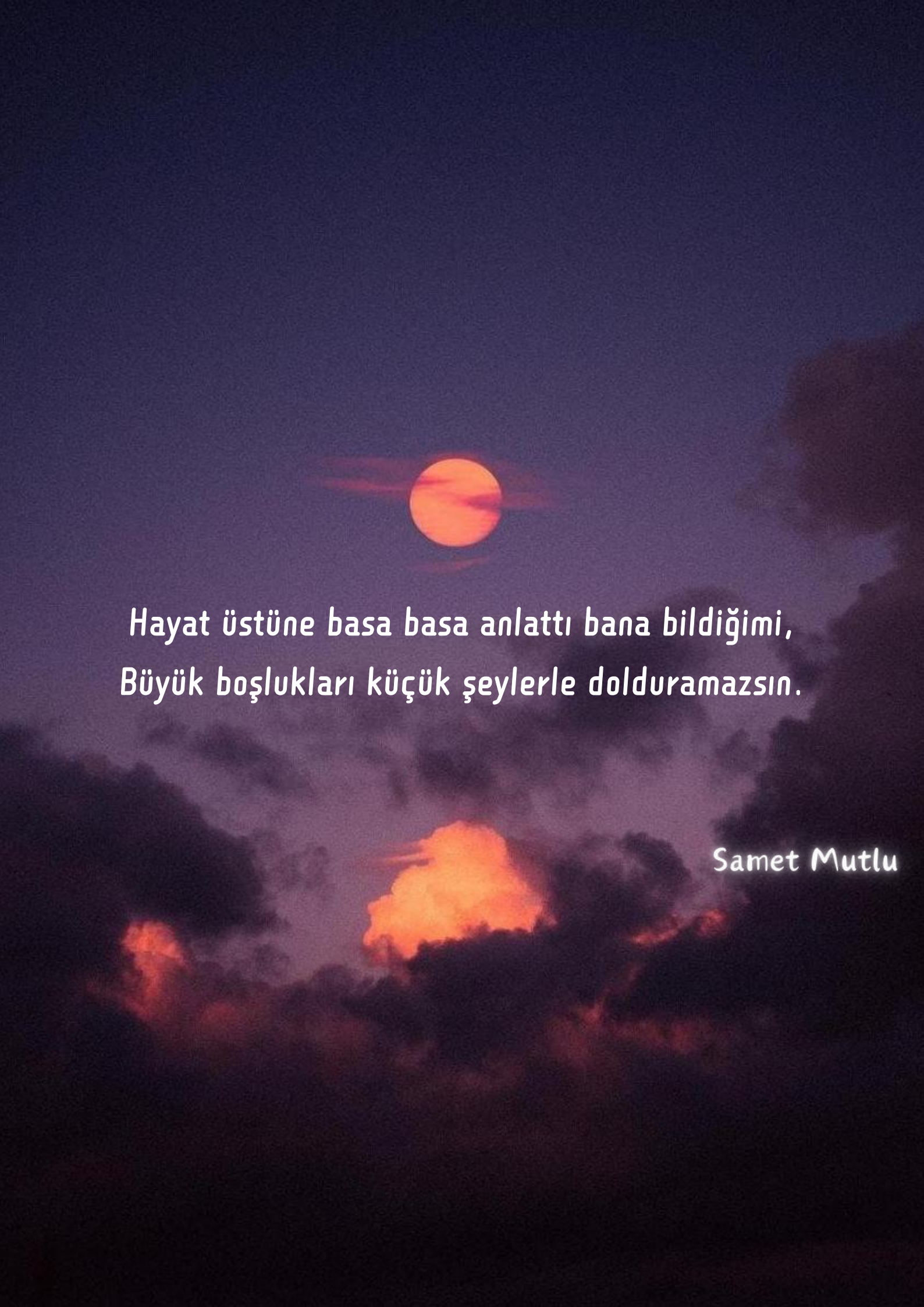
Şarkı: Here With Me

Sanatçı: d4vid

Kendinizi bulutların üzerinde hissedeceğiniz bir şarkı... Sahilde oturup gün batımını izlerken dinlemelik... Mutlaka dinlemelisiniz.

Şarkıyı dinlemek için kare kodu okutabilirsiniz.

Hayat üstüne basa basa anlattı bana bildiğimi,
Büyük boşlukları küçük şeylerle dolduramazsın.

Samet Mutlu

SARI SAÇLARINA DOLA YÜREĞİMİ

AHMET YAVUZ

Sallanıyordu yıldızlar; usulca dalından düşecek kanayacak gökyüzü bir parça buluta sirayet edecek, yeryüzü iftar çadırında şiirler yazacak, avare gezecek, başıboş haberler... Susacak şarkılar, kapatılacak meyhaneler, iki kişilik biletler karaborsaya karışacak, bahçıvanlar civıltılar eşliğinde çiçeğin kokusundan öpecekler sararmış yollara inat. Uğurlamaya gelenleri yazacaklar haber bültenleri, her biri gökkuşağında birer afet, umut dalında aday, dil anlatımında bir kural benim yalnızlığında suskun, gözlerinde çaresiz... Susmak kirpiklerimin karmaşasında dağınık kalsın sakallarım üç beş beyaz tellerle çevrili birer sabır taşı ana toprağı, gönül yumağı edebi haldir. Gidiyorum! Yanmış türkülerin sırasıyla yanık bağırımın yanılmış şiirleriyle, pervane gibi pervasızca...Rüzgârlı mevsimlerin yel ettiği değirmen taşında öğütüldükçe noktalandı cümbüş yerine döndü düşüncelerin düş kırıklığı.

Var olmak zorunda kaldık şiirin içinde rastlaşıyoruz virgüllerde toparla bizi noktalarda, kurudum sığamıyorum bir sana vurulmuşum, bir sana tutulmuşum bir liman kentinde bırakmışım gemimi ilk inen ben olmuşum o sarı saçlarına beni de dolayıp götür diye Fırat nehrinden tut da Akdeniz'in eşiğine getir diye düşünüyorum, düşlüyorum, düşüyorum tut gözlerinle gözyaşlarımı, vurulmuşum sarı saçlarına. Ahenk içerisinde bulsunlar beni gözaltına alsınlar çerçeveye hapsedsinler diyar gezgini etsinler sevdami ama beni saçlarına dolayıp kokuna mahkûm etsinler meczuplar memleketi diye gezdirsinler beni bozkırda kurutsunlar nefesimi ama sana, bir sana yine sana tutsak etsinler gecemi gündüzüme karıştırsınlar peşi sıra saçına dolasınlar beni çiçekleri lal eden sarı saçlarına. Özgürlük bu galiba adında yatıyor, mahkûmiyet bu galiba gözlerinde saklanmış, ya toparla bu yaralı şiirleri ya tutsak kıl onca prangaların ardında ya da sarı saçlarına dola yüreğimi...

KARANLIK MEVSİM

ŞENOL KÖŞÜRGELİ

Bir rüyayla başladı bu karanlık mevsim
Güzel bir rüyanın sonrasında ortaya çıkan hazan
fırtınaları
Yalnızca gecesi olan bir mevsim
Tanımadı hiç böyle bir dönemi
Yaşamadı zihnimin ve kalbimin coğrafyaları
Eksik olmuyor keder yağmurları yağıyor sicim
sicim
Yere düşen her damlası alev saçıyor yakıyor tüm
bedenimi
Izdırpla inletiyor kalbimdeki her
zerreyi
Bahçelerimi bataklığa çevirdi
Çicekler açardı doğsaydı güneşim
Belki yine bir rüyayla son bulur bu karanlık
mevsim

SON Şiir

YALÇIN ŐAHİN

Bir umuttu beni yaşamaya bağlayan
Hayat denilen limana demir attıran
Bitmeyen geceleri gündeze kavuşturan
Aşılmayan yolları aştıran
Bir umuttu, her daim baki olan

Gönlümün çorak topraklarına sevgini ekdim
Büyüdü, filizlendi, yeşerdi
Kök saldı her yanıma; can oldu, can verdi
Bastan başta sen oldum, sana benzedim

Tâ ki, apansız haber geldiği vakit...

Ben ölüümü beklerken sen ondan önce geldin
Ey ölüm meleğim ! Yıktın umudumu, beni viran eyledin
Ben muştu beklerken sen kara haber verdin
Ey sevgimin celladı! Beni benden aldın, biçare eyledin

Ben bir divane, sen hür olmuş esir
Önümde meçhul bir yol, önünde parlak ati
Ben ayrılığın esiri, sen hürlüğün simgesi
Var git yoluna, hayallerimle bırak beni....

FIKİR KÖŞESİ

?

Gitmek mi daha zor
yoksa kalmak mı?

Ne gitmektir, ne de kalmaktır zor olan.
En zoru gelememektir...

Kalmak daha zordur her zaman. Kalan
bırakmak istemediği için kalmıştır.

Gitmek zordur herşey yeniden
başlamak zorunda bu çok zahmetlidir
ama kalırsan herşeyin iyileşmesini
zamana bırakırsın

Gitmekle gitmiş olmadığında
kalmakla gitmek eş anlamlıdır.

Gitmek

DÜŞ DERGİSİNİN YEPYENİ İÇERİĞİ: DUYGU DUVARLARI

Bu içerikte insana ait tüm duygulara bir duvar verilecek. Mutluluk duvarı, sevgi duvarı, öfke duvarı, üzüntü duvarı, pişmanlık duvarı, yalnızlık duvarı, özlem duvarı ve çok daha fazlası... Düş dergisinin kıymetli takipçileri ve diğer tüm edebiyat severler bu duvarların altına bu duygulara ait anılarını yazıp içini dökebilecek kendisiyle aynı duyguları paylaşan diğer insanları görebilecek ve birbirine tavsiyeler verebilecekler. Düş dergisi duygu duvarlarını gururla sunar.

İçeriğe katkıda bulunmak için

AN

ROŐIN ÇAĞLAK

Karanlık bir anda yazıyorum bu Őiri
YeŐilin çok olduğu
Suyun susmadığı
KuŐun ciyaklayıp umadığı bir karanlık

Önümde bir tarla kadar papatya
Toz kaçmıŐ bir bardak çayla
Őekeri az olan tadımla
Oturuyorum bu karanlık anda

Kalem tutmaz bu sefer elim
Elim mi kırık bilmem belk ide kalemim
Yüreğim olsa gerek
Yoksa kőr müydüm
Görmüyorum işte gündüz güneŐini
Karanlık bir anda yazıyorum bu Őiri

RUHUMUN HUZURUNUN NAĞMESİ

MIHRIBAN CESUR

Yağmurun sesi pencereyi arşınlarken
Ben kahve elimde uzaklara dalar
Seni düşünürdüm.

Gözlerinin bal rengi beni kendine çekerken
Kirpiklerin aşk oklarını kalbime salar
Bu ahvalde senin sevda yolunda yürürdüm.

Sesinin billur tınısı, duymanı mest ederken
İçimi bir korku kaplar.
Nağmelerine başkaları da tutulacak diye hüznlenirdim.

Ruhuma şifa olan varlığına şükrederken
Ettiğim dualarla içimi huzur sarar.
Ben de aydınlık yarınlarımıza dair umutlar düşlerdim.

UYUYUP UYANMAK

MERVE ONARAN

Bir uyuyup uyansam beş yaşıma... Hafta sonu olsa, lunaparka gitsem. Döner beyaz kuğuya binip gözlerimi kapasam, özgür hissetsem, kuğu ile bulutlara kavuştuğumu düşlesem. Babam fotoğrafımı çekerken anneme el sallasam. Ah bir uyuyup uyansam beş yaşıma... İçim açılıyor sana her baktığımda derdi sık sık. Gözleriyle yüreğimi ısıttığını, onunla dertlerimi unuttuğumu, yaşama sevincim olduğunu biliyordu elbette.

O, sevdiklerine ve onu sevenlere her zaman cömertti. Tüm varlığıyla hayatın içinde olmayı da severdi. Zamanı gelince reçel, salça yapar, erişte keserdi. Büyük sofralar kurar, leziz yemekleriyle hem karnımızı hem ruhumuzu beslerdi. Büyülü gibiydi elleri. Neye dokunsa iyileştirir, hayata görülmez iplerle bağlardı insanı. Hem kalabalık olmayı hem de yalnızlığı severdi. Babasından kalma kütüphanede saatlerini geçirirdi. Yaşına rağmen güncel filmleri, oyunları takip ederdi. Her sabah gazete alırdı, eve dönerken komşularına selam vermeden geçmezdi.

Bahçesinde adını sayamayacağım kadar çok çiçek beslerdi. Her gün aynı saatte onların sularını verir, kuruyanları makasla keser ve kestiği için onlardan özür dilerdi. Daldaki kuşlara, su içen kedilere, beyaz kelebeklere seslenirdi. Sonra ben koşup arkasından sarılırdım. Önce biraz korkar, kızacak gibi olur, sonra "İçim açılıyor sana her baktığımda." derdi. Derdi diyorum çünkü bu sözü duymayalı yaklaşık 524 gün 9 saat geçti. Onun neşeli sesini işitmeyeli, ışıldayan gözlerini görmeyeli, bilgece fikirlerini almayalı, hayatımın anlamını yitireli bu kadar gün geçti.

İşte bu sabah böyle uyandım. Özlem ve mutsuzluk içinde... Ailemizin dört kuşak büyükleriyle dolu duvarlara baktım ve beni en son terk edenin ışıltılı gözlerinin ardındaki hüzne bakarak başladım güne... Bu fotoğrafta kırk bir yaşında olmalı. Gidişine daha yirmi üç sene var. Saçlarına aklar düşmüş ama yüzü aydınlık... Son çocuğu yani ben beş yaşımdayım bu fotoğraf çekildiğinde.

Belki ben sebebim bu aklara... Biraz yaramaz bir çocuktum. Ah bir uyuyup uyansam beş yaşıma. Üzer miydim bu kadar onu? İki erkek evladın üzerine bir evladını da üç günlükken kaybetmiş bir anneydi o. Benim gelişim ailemize hem de ona çok iyi gelmiş, halam öyle derdi hep. Annem de bunu kanıtlamak ister gibi bana bakıp içinin açıldığını söylerdi. Doğru muydu bu? İçinin açılması neydi bir insanın? İçi zaten çiçek gibiydi annemin. Ben olmasam da...

Üç odalı, kocaman bahçeli bu evin her köşesine sinen annemin ruhu bu sabah neden yoruyordu beni?

Neden bu sabah hasretin doruklarında ve ümitsizliğin uçurumundayım?
Koridorları geçip salona geldim, kitaplara göz gezdirdim. Her eşya yerli yerinde o gittiğinden beri. Bir santim bile yerini değiştirmedim. Fakat bu eşyalar annemle birlikte toprağa girip çürümüş gibi. Şu sekiz kişilik yemek masası sanki etrafında büyük kalabalıkları toplamamış; nice bayramlar, doğum günleri görmemiş gibi. Mutfaktaki büyük kulplu çelik tencereler, kalaylanmış bakır cezveler onun maharetli elleriyle buluşmamış gibi. Çocuklarını, eşini, yeğenlerini, komşularını, bahçedeki çiçeklerini, meyve ağaçlarını, bakkalın önündeki kedileri, babasından kalan kitaplarını çok seven bu kadın hepimize küssüp gitti. O gittiğinden beri kimsenin içini aydınlatamadım, kimseden güzel sözler duymadım. Duysam da anlayamadım.

Eşyaların tozunu aldım, çiçekleri aynı saatte suladım, kurumuş olanlara özenle davrandım. Onulmaz yaramın kabuk bağlamasına şahit oldum. Kuşlara, kelebeklere, ağaçlara selam verdim. Uyudum, uyandım ama beş yaşıma uyanamadım. Biraz kırgın, biraz yorgun ve çokça hasret doluyum.

SAKLA BENİ

ASLI KURUKAYA

Sevgin kudretin şavkı ,
Gözlerinin dalışı elzemimdir,
Kirpiklerimin oku ,
Yüreğinin mahsenidir ..
Sakla beni en kuytuların
yağmurlarında,
Sakla beni dimağının
mabedlerine,
Sakla ,orda kalayım ..

